

2014. december 1. – hétfő

Az apostolok cselekedetei 10,4: Az angyal ezt mondta neki: Imádságaid és alamizsnáid feljutottak az Isten elé, és ő emlékezik azokra.

Az ige annak példája, hogy nem hiábavaló az istenkeresés. Kornélius nem született zsidónak, nem mondták el szülei gyermekkorában Mózes történetét, sem Dávid uralkodását, nem ismerte a gyönyörű zsoltárokat vagy a kispapokat. Katonai szolgálata teljesítése révén kapcsolatba került olyan emberekkel, amilyenekké mindnyájunknak lennünk kéne, akik megkívántatták ezzel a római századossal az igaz Isten ismeretét. Nem tehette azt, amit ma tesznek sokan, kicsit tájékozódni a világhálón, s némi ismerettel megelégedve tovább lépnek. Életéből, tetteiből azt látjuk, hogy ő nem némi ismeretre törekedett, hanem az élő Isten közösségére vágyott. S azt teszi, amit legjobb tudása szerint tenni tud ahhoz, hogy valahogyan az élő Isten közelébe jusson. Valószínű, nem tudja, hogy mikor, s főleg hogyan fog ez történni, de nem szűnik meg imádkozni, jótékonykodni, minden módon Istent keresni. Az ÚR pedig válaszol a keresőnek, itt is világos, hogy ez nem szóbeszéd, hanem valóság, aki Istent keresi, azt megtalálja Isten. Az ÚR elküldi követét, aki mielőtt elmondaná Kornéliusnak, hogy mi a teendője, előbb biztosítja őt afelől, hogy Isten hallotta imádságait, látta tetteit. Szó szerint teljesedik be a százados életében az, amiért imádkoznunk kell, hogy nagyon sokan ma is megtapasztalják, s amit Megváltónk így fogalmazott: *aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.*

2014. december 2. – kedd

Pál első levele a thesszalonikaiakhoz 2,8: Mivel így vonzódtunk hozzátok, készek voltunk odaadni nektek nemcsak Isten evangéliumát, hanem a saját lelkünket is, mert annyira megszerettünk titeket.

Ilyen mondatot nem valószínű, hogy mai levélben olvashatnánk. Nem csak azért, mert időközben változott a szókincs, nagyon átalakult a stílus, hanem azért, mert ma párját ritkítja az ebben a levélben található lelkület. Nem az a baj, hogy nem tudnánk így kifejezni az érzéseinket, hanem az, hogy nem nagyon ismerjük ezeket az érzéseket. Nem törekszünk erre a lelkületre, de nyugodtan írhatnám azt is, hogy egyenesen távol tartjuk magunkat az ilyen szoros kapcsolatoktól. Ma nem lehet így kimondani, vagy leírni, hogy vonzódunk valakihez, valakikhez, mert rögtön félreértik ezt az emberek, de a nagyobb baj az, hogy nemes, tiszta, isteni szeretetre alapuló vonzalom nincs, vagy nagyon ritka, s nem is hiányzik a ma emberének. Az önfeláldozás ma történelmi emlék és irodalmi szöveg, sokan úgy nevelik már a következő nemzedéket, hogy senkinek semmit ne tegyenek, s ne adjanak ingyen, mindenben kizárólag saját érdekeiket, céljaikat tartásuk szemük előtt. Érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy milyen közösségben élünk, milyen közösségre vágyunk, s mit teszünk, mit lennénk hajlandóak tenni azért, hogy az előbbi az utóbbi felé haladjon. Bárcsak egyre többen vágnának, és tenni is készen lennének azért, hogy ne csak énekeljük, hanem szívvel-lélekkel vállaljuk: *Szeretettelben összeforrvá, egy közös test tagjai, tudjuk egymásért harcolva, ha kell, vérünk ontani.*

2014. december 3. – szerda

A zsoltárok könyve 28,7: Erőm és pajzsom az Úr, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.

A fogyasztói társadalomban, vagy, ahogy valaki nevezte, a konzum-idiotizmus korában már nem az a fontos, hogy valamire szükségem van, esetleg megbízható, használható, hanem a szempont a gyártó és eladó számára az, hogy minél több terméket el kell adni. Ennek érdekében meg akarják győzni az esetleges vásárlót, és többnyire sikerül is, afelől, hogy mennyire fontos számára valamit megszerezni. Azt a legújabb terméket kell megvásárolni, aminek megvan a legfrissebben feltalált funkciója, akkor is, ha azt soha-senki nem használja. Ebből aztán az következik, hogy nagyon gyakran kell váltani a termékeket, mindig a legújabb megszerzésére törekedve, s nincs többé értéke, csak nagyon rövid időre. Ez a gondolkodásmód azonban tetten érhető nem csak az anyagi javakkal kapcsolatosan, hanem az emberi kapcsolatokban is, sőt, az Istenről is sokan így gondolkodnak. A barátságok már nem egy életre kötődnek, s a másik ember sem úgy értékes, ahogy van, hanem sokan azt keresik, hogy a kapcsolatból mi a hasznom, meddig van javamra egy barátság, mert utána váltani lehet, mások felé. Isten is akkor fontos, amikor segítségére szorulok, aztán újra akkor fordulok Hozzá, ha ismét bajba kerülök.

A mai igében egy másféle gondolkodás, értékrend áll előttünk. A múltban a zsoltáros Istenhez fordult és az ÚR megsegítette. Itt nem ér véget a kapcsolat, mert állandó közösségben van Istennek, aki folyamatosan erőt és védelmet jelent neki. Amikor segítséget kért, akkor ezzel bizalmát fejezte ki, ez a bizalom is állandó, most is Benne bízok, és Őt dicséri énekével, hálaadásával. Érződik a sorok között, hogy mindezt úgy mondja el a jelenben, hogy a jövőre nézve is ugyanezen az úton akar maradni, ugyanebben az Istenben fog bízni, segítségért is Hozzá fordul. Isten nem egy mai világban használatos eszköz, akihez akkor megyek, amikor szükségem van rá, majd félretehetem, ameddig mással vagyok elfoglalva. Isten megerősít, oltalmaz, segít, mi pedig gyermekeiként mindenkor közösségben vagyunk Vele, Őt magasztaljuk vidám szívvel.

2014. december 4. – csütörtök

Ruth könyve 2,4: Éppen akkor ment ki Boáz is Betlehemből, és azt mondta az aratóknak: Az Úr legyen veletek! Azok így feleltek neki: Áldjon meg az Úr!

Egyszerű tudósításnak tűnik ez az igever, mely elmondja, hogy Boáz kiment a szántóföldre, s olvassuk máris tovább, azt gondolva, hogy ez csak bevezetésként szolgál ahhoz, ami utána következik. Pedig érdemes szemügyre venni ennek a versnek az üzeneteit is.

A gazda kimegy az aratókhoz, nem otthon várja a betakarított gabonát, hanem fontos neki találkozni a szolgákkal, a munkásokkal. Sőt, a gazda köszön előre, az aratókról azt írja az ige, hogy válaszoltak a köszöntésre. Ilyen gazdát ma nehéz találni, de Isten gyermekei között így kellene legyen ma is, nem a beosztás, hivatal az első, hanem az ember, akit tisztelnek.

Érdemes megfigyelni azt is, ahogyan egymásnak köszönnek, noha sok esetben ma azzal kellene kezdeni, hogy mi is a köszönés, vagy köszönésnek minősül-e az, amit ma gyakran használnak, főleg a fiatalok. Isten Nevét köszönésben ma csak az egyházi emberek használnak, s ami még szomorúbb, Isten Nevét leginkább a pohárköszöntőkben emlegetik az emberek. Vajon szégyellni való lenne azt mondani ma valakinek, hogy Isten hozott, vagy: legyen veled az ÚR?

A Szentírásban semmi nem véletlen, nem fölösleges. Adja Istenünk, hogy minden jelentéktelennek tűnő mondatot is fogadjunk az Ő üzeneteként, s megértsük, mit akar általa tanítani. Nem tudjuk, s nem is kell az akkori kor szokásait átvenni, de az igében látjuk azon emberek lelkületét, hitét, magatartását, ezekről érdemes elmélkednünk. Lehet, hogy áldásos lenne, ha valakit ma így köszöntenénk: áldjon meg az ÚR!

2014. december 5. – péntek

Pál levele az efézusiakhoz 4,3: Igyekeztek megtartani a Lélek egységét a békesség kötelékével.

Noha a huszonegyedik század második évtizedének felénél tartunk, modern, ultramodern vagy annál is fejlettebb korban, vannak még Erdély eldugott falvaiban olyan emberek, akik sok mindenben követik a régi szokásokat. Szinte hihetetlennek tűnik, hogy még van olyan hetvenen felüli ember, aki engedélyt kér, hogy a kert melletti fűzfahajtásokból vágjon néhányat, mert az, amint mondja, nagyon jó zsuppot kötni. Aprópénzért ő is vehetne spárgát, kötőt, akár válogathatna is, milyen anyagból legyen, milyen vastag, és így tovább, de ő inkább eljön, és vág fűzfaágat, mert az az igazi. Az pedig külön művészet, hogy ezzel a fűzfavesszővel úgy kösse össze az ágakat, hogy azok ne hulljanak szét. Megfelelő anyagból, megfelelő hozzáértéssel lehet ezt jól végezni, fiatalabbak közül már aligha van, aki ezt tudja.

Minden közösségben kívánatos az egység, egyetértés, ez az egyik alapfeltétele minden további csapatmunkának, fejlődésnek. Isten gyülekezetében az egységet nem csak, és nem elsősorban az emberi akarat munkálja ki és éri el, hanem ez a Lélek munkája, Isten ajándéka. S ahogyan az sok mindenre igaz, úgy az egységre is áll az, hogy az elérésénél csak annak megtartása nehezebb. Megfelelő eszköz és megfelelő „szakértelem” kell ahhoz. Az eszköz, a „kötő” az ige szerint a békesség, a „szakértelem” pedig nem lehet más, mint a Lélek adta bölcsesség, világosság.

Ma a világban azt látjuk, hogy amire legtöbbet költenek világviszonylatban, az a béke érdekében való felfegyverkezés. Isten igéje más utat ajánl, más lelkületre hívja az ÚR az Ő gyermekeit. Nekünk az egységet nem erőszakkal, és nem emberi bölcsességgel kell megtartani, az nem sikerülne, hanem azzal a békességgel, mely a Békeség Fejedelmétől jön, a Lélek munkája által. *Adj békességet, ÚR Isten, a mi időnkben a földön.*

2014. december 6. – szombat

A zsoltárok könyve 74,2: Gondolj gyülekezedre, amelyet hajdan létrehoztál, örökségedre, a törzsre, amelyet megváltottál.

A zsoltáros a nyomorúság, szenvedés idején Istenhez fordul, imádságában, kiáltásában az URat emlékezteti a régi időkre, arra, hogy Ő hívta el népét, Ő hozta létre a gyülekeztet, Izráel közösségét, ezt a közösséget vezette, óvta, megváltotta.

Sajnos, nem csak az ószövetségi időben volt ez így, hanem ma is így történik: akkor emlékezünk arra, hogy mi Isten népe vagyunk, amikor bajba kerülünk, s nincs többé reménységünk az emberi segítségben. Amikor Isten hívogat minket, amikor Ő emlékeztet, hogy Hozzá tartozunk, sokszor bosszankodva hátat fordítunk, tovább megyünk, nincs sem időnk, sem türelmünk Őt meghallgatni. Ahogy a közbeszéd tartja, a zuhanó repülőben

nincsenek ateisták, ott mindenki nagy buzgósággal emlékezteti Istent arra, hogy Hozzá tartozik, népének tagja, engedelmes étellel akar a jövőben Neki szolgálni.

A magunk gyarlóságán túl marad a kérdés: miért szükséges Istent emlékeztetni arra, hogy mi az Ő népéhez tartozunk? Elfelejtette volna a Mindenható, hogy Ő váltott meg minket, az Ő örökségének nevezett egykor? Az előbbi példánál maradva, Isten jól tudja, kik ülnek a zuhanó repülőben, Neki nincs szüksége az imádságainkra, nekünk annál inkább. Akkor is, ha a nagy veszély váltja ki, mégis jó, hogy kiváltja ezt az imát, hadd ismerjük meg magunkat, gyarlóságainkat, hadd lássuk be, ha még a nyomorúság idején és árán is, hogy milyen hiábavaló életet éltünk Isten nélkül. Amikor Hozzá kiált a bajba jutott ember, akkor Istent emlékeztetve tulajdonképpen a saját gondolataiban teremt rendet, Istenhez kiáltva gyakorlatilag hovatarozásáról vall. Ha a repülő mégsem zuhan le, vagy ámbár lezuhan, annak utasai megmenekülnek, vagy legyen a kérdés egyszerűbb és személyesebb: ha Isten meghallja kiáltásunkat, megszabadít a veszedelemből, a kérdés az: másnap még mindig Isten megváltott gyülekezetének tagjai leszünk, az ÚR öröksége? Az ÚR Neve legyen áldott minden igen válaszáért.

2014. december 7. – vasárnap

Mózes ötödik könyve 32,7: Emlékezz az ősidőkre, gondold csak át az előző nemzedékek éveit! Kérdezd meg atyádat, ő majd elbeszéli, a közötted élő véneket, ők majd igazolják.

A tudás egyik alapja, a tudomány egyik pillére a megfigyelés, az adatgyűjtés és feldolgozás. A homo sapiens, az értelmes ember az adatokból következtetéseket von le, szabályokat fogalmaz meg. Akik ezt elsőként megtették, azokat tudósoknak, feltalálóknak nevezik, tisztelik őket, munkájukat méltatják. A fejlődés érdekében az értelemmel rendelkező ember ezeket az ismereteket nem csak összegyűjti, rendszerezi, hanem ezek alapján tervezi meg teendőit, ismereteit felhasználja a maga és a közösség érdekében. Bárki mondhatna ezer példát, legyen szabad egyetlen, nagyon egyszerűt említeni: megfigyelte az ember, hogy a víz mindig lefele folyik, a nagy esőzések idején megárad a patak, tavasszal esik többet az eső, a fa úszik a vízen. Mivel ezek a megfigyelések évente ugyanazt az eredményt hozták, szabályokat, törvényeket lehetett megfogalmazni, a természet törvényei között ezek is szerepelnek. De az ismereteket fel is lehet használni, s mondjuk a farönkök szállítását tavasszal a megáradt patakok vizén lehet megoldani, olcsón, könnyen.

Ugyanezt a lelki dolgokban is végig kellene gondolja az értelmes ember, és ugyanígy vonja le a következtetéseket, fogalmazza meg azt, ami hasznos, amit érdemes követi az összegyűjtött tények alapján. Az értelmes embert arra szólítja az ige, az ige által maga Isten, hogy gondolja végig mindazt, amit múltjából ismer, amit elmondtak, továbbadtak azok, akik átérték a múltban Isten csodáit. Itt is számtalan példát lehet említeni, egyet idézzünk most is: milyen esélye lehet életben maradni egy olyan népcsoportnak, melyben idősek is, gyermekek is, betegek is vannak, fegyvereik nincsenek, mögöttük felszerelt katonaság közeledik, előttük minden menekülési lehetőséget elzár a tenger? S ha ehhez hasonló isteni csoda általi szabadulást, segítséget sokszor tapasztalt Isten népe, akkor ezt tovább kell gondolni, az értelmes ember értelmes következtetéseket fogalmaz meg, s a jövőben azokhoz tartja magát. Mai ember, emlékezz, kérdezz, összegezz, s légy értelmes, mikor jövődre gondolsz.

2014. december 8. – hétfő

A krónikák második könyve 15,2: Ha elhagyjátok, Ő is elhagy benneteket.

Egyik legnagyobb Isten-káromlás, amit hallottam nem az, ha Isten Nevét illetlenül említik, hanem amikor azt mondja némely ember, hogy „az Istennek, ha létezik, ez, amaz a dolga”. Számptalan téves elképzelés él az emberek gondolatai között Istenről, s ezek között az említett hamis istenkép is eléggé elterjedt. Éli az ember a maga életét, Istenre nem gondol, jól megvan nélküle, de ha valami nagyon nagy baj lenne, majd akkor ráér segítséget kérni az Úrtól, ha pedig Ő létezik, akkor rögtön bizonyítani kell létezését és jóságát azzal, hogy rögtön válaszol, hiszen Neki ez a feladata, hogy segítsen. Mások nem mondják ki, lehet, hogy meg sem fogalmazzák ennyire egyértelműen, de gyakorlatilag mégis elhagyják Istent, nélküle zajlik életük, s ezt természetesnek gondolják. Hiszen Istenre hetente egy órát illik szánni, azt is, ha épp szabad ideje van az embernek, de szabad ideje ma legfeljebb az idősnek, betegnek van, gondolják sokan.

Szükséges lenne sok embernek elgondolkodni azon, hogy mi emberek vagyunk, Isten teremtményei, s nem rendelkezünk a mindenható ÚR felett. Nem tehetünk Vele bármit, nem tartozik nekünk azzal, hogy amikor épp méltóztatunk Vele szóba állni, akkor rögtön válaszoljon, segítsen, máskor pedig maradjon csendben, hiszen foglaltak vagyunk. Nem mondjuk ki ezeket ennyire élesen, de sokszor így élünk. Ha pedig elhagyjuk Őt, Ő is elhagy minket, nem kényszeríti ránk áldásait, gondviselését. Ha nélküle akarunk élni, akkor Ő ezt megengedi, de ha Isten elhagy minket, akkor azt még elgondolni is rettenetes dolog. Nem azt mondja az ige, hogy ha vétkezünk, Isten elhagy, mert ő szomorkodik vétkeink miatt, de kész megbocsátani az őszinte bűnbánónak. Az ige azt üzeni, ha elhagyjuk Őt, Nélküle akarunk élni, akkor Nélküle fogunk élni, mert Ő is eltávolodik tőlünk. Ezt senkinek nem kellene kipróbálni.

2014. december 9. – kedd

Jeremiás próféta könyve 31,3: Örök szeretettel szerettek, azért vontalak magamhoz hűségesen.

Nyilván több üzenetet is megfogalmaz az ige, és ha imádságos lélekkel kérjük Isten vezetését, gondolatok is elindít, ma azonban legyen szabad ennek az egy üzenetnek öröndenem: Isten szeret. Húsz-huszonöt évvel ezelőtt hangkazettán hallgattam egy sokat szenvedett igehirdető prédikációit, s ahogy mindnyájunknak, neki is voltak gyakran emlegetett, kedves igéi, a mai is ezek közé tartozott. Nem tudok tőle elvonatkoztatni, engem ez az idős, azóta Urához költözött lelkipásztor szólít meg az igében, ő Jeremiás, aki közvetíti a Mindenható üzenetét: szeretlek. Nem hiszem, hogy emberi magyarázatot kellene ehhez hozzáfűzni. Egyszerűen ismétlem magamban, magamnak, Isten szeret. Szeret az ÚR. Jézus Krisztus szeret. Szeretve vagyok, mindazzal, amit a szeretet jelent, a világ teremtője és hatalmas ura mondja ezt. Szánjunk rá pár percet, s engedjük, hogy megvidámítson, megvigasztaljon, örömmel töltsse el szívünket ez az egyszerű, de mindennél nagyobb és fontosabb üzenet, ma Isten üzeni: szeretlek.

2014. december 10. – szerda

A királyok második könyve 20,5: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Meggyógyítalak.

Itt aztán nincs mellébeszélés, nincs fölösleges szöveg. Pontos tények, rövid tőmondatok, világos tettek. Hallottam, láttam, cselekszem. Mindenik szó súlyos, és hiteles is. Mindenik nélkülözhetetlen a címzett számára. Igen fontos, hogy ma ezt az üzenetet magam is meghalljam, nekem szóló üzenetként fogadjam el. Hiszen immár évtizedek óta imádkozó ember vagyok, sokszor hálát adtam Istennek a meghallgatott imákért, de sokszor el is szomorodtam amiatt, hogy semmi jelét nem láttam annak, hogy imám eljutott volna Istenhez. Ma röviden, mégis hitelesen mondja nekem: hallottam, sőt, meghallgattam. Arról nem szívesen beszélek, hogy néha könnyezni is szoktam, azt nem szeretném, hogy mások lássák. Isten azt üzeni, hogy Ő látta, s nem szemlélte közömbösen könnyeimet kiváltó helyzetemet, hanem cselekedni fog. Ezékiás azért sírt, mert Isten prófétája azt az üzenetet hozta, hogy hamarosan meghal, így az ÚR ezt üzenté neki, látva könnyeit, hogy nem hal meg, hanem betegségéből meggyógyul. Isten azt is látja, amiért én könnyeztem, s hiszem, Ő velem és értem is cselekedni fog. Ez az egyes szám első személy most egyetemes akar lenni, Isten minden gyermekére érvényes, és ugyanakkor személyre szabott. Vigaszt jelent, megerősít, hogy tudhatom, Isten hallja imám, látja életemet, nevetésemet és sírásomat egyaránt, és Ő cselekedni fog.

2014. december 11. – csütörtök

Máté evangéliuma 15,32: Jézus ekkor odahívta tanítványait, és így szólt: Szánakozom a sokaságon, mert már három napja velem vannak, és nincs mit enniük; éhesen pedig nem akarom őket elbocsátani, nehogy kidőljenek az úton.

Aki ismeri Jézus Krisztus szavait, melyeket az evangélisták lejegyeztek, tudja, hogy Ő soha nem fogalmazott homályosan, nem beszélt szeretetlenül, és nem bocsátkozott túlzásokba sem. Ha Ő azt mondja, hogy kidőlnének az úton sokan, ha most étlen indulnának haza, akkor ezek a szavak elgondolkoztatnak. Azt feltételezhetjük ezek alapján, hogy akik Jézust hallgatták, azok nem készültek három napon keresztül hallgatni Őt. Talán azt tervezték, hogy fél napig, esetleg egy napon keresztül lesznek ott a közösségben, ezért nem hoztak magukkal sem ételt, sem pénzt, amivel esetleg vásárolhattak volna. Amikor eltelt egy nap, sőt, már a második is, akkor nagyon valószínű, hogy megfogalmazódott sokukban az, hogy jó lenne már haza indulni, hiszen nincs mit enniük. Mi tartotta vissza őket? Mi volt fontosabb annál, hogy mit eszünk, mikor eszünk, mi lesz így velünk? Nyilvánvalóan Jézus, és az, amit Ő mondott, amire tanította a sokaságot.

Ma is így van ez. Akik úgy kérdezik Jézust, a Bibliát, mint a farizeusok, keresve a hibát, előre meghozott elgondolással, azok nem találnak választ. Ahogy mondani szokták, aki hibát keres a Bibliában, abban sok hibát talál maga az Ige. De ha valaki őszinte és nyitott szívvel keresi az URat, elkezdi olvasni az ígét, hallgatni az igehirdetést, az hamar felfedezi, hogy mindennél fontosabbá válnak ezek számára. Másodlagossá válik sok minden, néha még a mindennapi kenyér is, mert a legfontosabb, s legcsodálatosabb az lesz, amikor az ige által közössége van Isten gyermekének az Ő mennyei Atyjával. Ha napi tíz percet tervezünk az ige mellett tölteni ilyen lélekkel, hamarosan növelni fogjuk ezt az időt, mert minden pillanata áldásunkká válik.

2014. december 12. – péntek

Pál levele a filippiekhez 4,7: Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.

A közelmúltban alkalom volt egy hónap alatt közel húsz igehirdetést hallani élő istentiszteleten, sok esetben az áldást az igehirdetők a mai ige alapján mondták. Azért annak alapján, és nem az igével, mert így fogalmaztak: Istennek bölcsessége... őrizze meg szíveiteket... Miután már legalább háromszor hallottam ezt a megfogalmazást, Istennek hála sikerült leüljünk beszélgetni, és szeretetben, békességben jutottunk közös nevezőre abban, hogy az áldás alkalmával az ígét pontosan idézzük. Hiszem és hisszük, hogy az Írást Isten Lelke ihlette, és ha az ÚR azt adta az apostol szívébe, majd tollába, hogy az Ő békessége az, mely minden értelmet meghaladva megáld, akkor nekünk így kell ezt elfogadni, s imádságos lélekkel kérni a vezetést a helyes értelmezéshez, magyarázathoz. Lehet, hogy emberi logikánk szerint az Isten bölcsessége talán az emberi értelemmel való szembeállításához, de itt nem emberi logikának akarunk megfelelni, hanem a kijelentést fogadjuk el, mint Isten hozzánk szóló üzenetét. És abban is bizonyosak vagyunk, hogy amikor Isten ígéretet ad, akkor nekünk azt nem szabad kívánsággá változtatnunk. Az igehirdető az ÚR beszédét idézve nem azt kívánja, hogy Isten őrizze meg a hallgatók szívét, gondolatait, hanem Isten ígétét közvetíti, mely szerint Ő mindezt meg fogja cselekedni. Teljesítse be az ÚR ezt az ígétét rajtunk is, az adventi időben, majd a karácsonyi ünnepen, hogy szívünkben, gondolatainkban Jézus Krisztus legyen az első helyen.

2014. december 13. – szombat

A jelenések könyve 3,20: Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.

Olyan korban élünk, amikor nem szeretjük azt, ha valaki zörget az ajtón. Rokonok, barátok legtöbbször bejelentkeznek egy látogatás előtt, ezért az ajtón zörgetőről azt feltételezzük, hogy koldus, termékbemutató vagy térítő. Ma az ajtók leginkább zárva vannak, s ritkán nyitjuk ki a zörgetőknek. Ez sajnós, a szívünk ajtajára is érvényes. Sok a koldus, aki lelki támaszt, segítséget kér, s vagy időnk, vagy kedvünk nincs „aprót adni”, mások eladni szeretnének valamit, s azért zörgetnek szívünkön, hogy meggyőzzenek arról, hogy lelkünk békessége, felüdülése érdekében tőlük vásároljuk meg a jó módszert, az új irányzatot. S nem kevesen térítő szándékkal zörgetnek, ideológiai, vallási, vagy sokszor tisztátalan háttérű szellemi irányba hívogatnának.

Azt fedeztem fel ebben a jól ismert igében, hogy Jézus nem csak zörget, kopog, csenget, hanem szólít is, hiszen azt mondja, hogy ha valaki meghallja az Ő hangját és ajtót nyit, ahhoz bemegy. Azaz Jézus a kopogás mellett hangosan szólít is, ahogyan sokszor megtette a bibliai emberekkel. Gondoljunk Sámuelre, Ábrahámra, akiket nevükön szólított, vagy arra az ígére, melyben azt mondja, hogy Ő azért szólít nevükön, mert ismer és szeret. Mindig úgy képzeltem el ezt a jelenetet, hogy Jézus kint áll, az ajtó előtt, zörget, kopog, majd vár, csendben és türelemmel, hogy ajtót nyissak. Az ige alapján most inkább úgy gondolom, hogy Ő nagyon szeretne bejönni az életembe, ezért kopog és szólít egyszerre, hogy ne késlekedjek tovább, adjak helyet szívemben, életemben Neki, az Ő áldásainak. Az ének szavaival mondom, mondjuk: *Bús szégyennel behívunk, az ajtónk nyitva már. Jöjj, Jézus, jöjj, ne hagyj el, a szívünk várva vár.*

2014. december 14. – advent III. vasárnapja

János evangéliuma 12,26: Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is.

Három kérdést szegez nekem az ige: kit szolgálok, kit követek, hova tartok? Az elméleti válaszokat ismerem, az őszinte önvizsgálat azonban más válaszokat fogalmaz meg. Fáradozok, harcolok, dolgozok, s mindezt néha szolgálatnak nevezem, de kit szolgálok? Leginkább önmagam szükségéiért verejtékezem, gyermekeimért, szeretteimért fáradozok, s bizony elég ritka az a szolgálat, amikor valamit kimondottan Jézus Nevében végzek. Kit követek? Elméletileg a jó pásztort, a gyakorlatban sokszor a magam vágyait, azokat a célokat, melyekről a világ győzött meg, hogy nem maradhatok ki belőlük, néha a nyájszellem parancsa szerint követem a többséget, mert kényelmes. Merre tartok? Adventi időben élünk, Jézus Krisztus visszatérését várjuk, célunk Isten Országáé. Ez a valóság, vagy ez a keresztyénekhez illő szép válasz? Valóban egyre jobban közeledek Istenhez? Napról-napra növekszem a kegyelemben, egyre könnyebb az engedelmisség? Az evilági kincsekről mindinkább lemondok és a mennyei kincseket gyűjtöm – nos, ennek a mondatnak a végére pontot teszek, mert ez egy igaz kijelentés, vagy kérdőjelet, mert kérdés még önmagamnak is? Egy igehirdető mondta, s lehet, hogy idéztem még, a világ egy hónapot készül arra, hogy két napot ünnepeljen, de vajon az örökkévalóságra mennyi időt szán, ha egyáltalán készül arra? Ma kinek szolgálok, kit követek, merre tartok? Jézus, légy minden kérdésemnek Válasza.

2014. december 15. – hétfő

A zsidókhöz írt levél 13,7: Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik Isten igéjét hirdették nektek. Figyeljete életük végére, és kövessétek hitüket.

Életünk Isten ajándéka, földi életünk végét az ÚR határozza meg. Az Istennek engedelmes életű ember számára akkor ér végét a földi pályafutás, amikor elvégezte mindazt, amit Isten neki tervezett, ahogy az apostol mondja, *futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam, végezetül eltételek nekem az élet koronája*. Isten gyermekeinek halála tehát nem a fájdalmas elmúlást jelenti, hanem a beteljesedést, a célba érkezést. Ahogyan a sportolók a hosszú küzdelem után célba érkeznek, fáradtan, kimerülve, de mérhetetlen örömmel, úgy mi is elvégezve mindazt, amit nekünk készített mennyei Atyánk, fáradtan, de nagy örömmel lépjük majd át a vonalat. Akikre Isten többet bízott, akiknek felelőssége másokat is Krisztushoz hívogatni, terelni, azok egész életükben krisztusi indulattal, lelkiülettel kell éljenek és szolgáljanak, megérkezésük pedig erősít, példaként szolgál másoknak. A fiatal sportolók felnéznek azokra, akik már érmeket szereztek, mai lehetőségek szerint sokszor lejátszák azoknak a versenyeknek a felvételeit, melyeken győztek, s egyetlen ilyen lejátásból sem marad le a lényeg, a megérkezés. Az utolsó percek, az utolsó méterek nagyon fontosak, nem lehet lankadni a végén. Szomorú az, amikor azt mondja valaki, hogy sok évtizedig szolgáltam Krisztust és az Ő egyházát, most idős és fáradt vagyok, nem teszek többé semmit. Az idősek tanítsák a fiatalokat, a hitben kezdőket, s ne csak életükkel, hanem életük végével is példák legyenek. S míg magunk is oda érkezünk, addig figyeljünk előljáróinkra, életük végére, kövessük mindazt, amit hitben cselekedtek.

2014. december 16. – kedd

Sámuel első könyve 17,47: És megtudja ez az egész egybegyűlt sokaság, hogy nem karddal és lándzsával szabadít meg az Úr. Mert az Úr kezében van a háború, és ő ad a kezünkbe benneteket.

A háború, annak kimenetele az ÚR kezében van. Ő dönti el, illetve Ő már eldöntötte, hogyan ér majd véget az. Az Istenfélő ember mindent az ÚR kezébe helyez, minden dolgában az Ő segítségét kéri, és Isten minden döntését elfogadja. Mindezt azok, akik nem ismerik Istenünket nem is értik, nem is fogadják el. A filiszteusokhoz hasonlóan ma is nagyon sokan azt gondolják, hogy az ember saját sorsának kovácsa, s minden csak az emberi és evilági tényezőkön múlik. Ha szembeáll egymással egy hatalmas termetű harcos és egy suhanc, akinek ráadásul még fegyvere sincs, akkor nem kérdés a küzdelem kimenetele. Ha szembeáll egymással egy számban is nagyobb, felszereltségben is fölényben levő sereg egy kisebb, gyengébb néppel, akkor a győzelem emberileg ítélve nem kérdés. De mi nem azért olvassuk a Bibliát, és nem azért valljuk magunkat Isten gyermekeinek, hogy csak emberileg ítéljünk. A fiatal Dávid nem csak elgyőzte a hatalmas filiszteust, hanem előtte ki is hirdette, hogy az ő, majd népének győzelme egyben tanítás is, hadd tudja meg az egész sokaság, hogy az ÚR kezében van a háború. Minket is tanít ez az ige, a mai embernek is arra van szüksége, hogy elhiggye, megtudja és mindennapi életében számoljon azzal, kisebb-nagyobb küzdelmeiben is emlékezve rá, hogy az ÚR kezében van minden háború, Tőle jön minden győzelem.

2014. december 17. – szerda

Pál második levele Timóteushoz 1,8: Ne szégyelld hát a mi Urunkról szóló bizonyágtételt.

Mások hibáit hamarabb észre vesszük, mint a magunkéit, mások életében gyorsan rá tudunk mutatni az ige iránti engedetlenségre. Így példákat tudunk sorolni emberekről, akik a templomban imádkoznak, de munkahelyen, baráti társaságban letagadják azt, hitüket nem vállalják. De az igében Pál nem általánosan fogalmaz, nem példákat sorol, hanem szolgatársának, hitben neveltjének szegzi a felszólítást, ne szégyelld te, Timóteus a Krisztust megvallani az emberek előtt. Hiába lenne kényelmes másokról beszélni, az ige ma nekem szól, az apostol engem szólít fel, hogy vállaljam szavaimmal, és nyilván életvitelemmel is Krisztust. Nem tudjuk, mikor, hogyan használja fel Isten a mi sokszor erőtlennek gondolt szavainkat, hogy valakit megszólítson, valamit elvégezzen életében. Amikor azt magyarázzuk magunknak is, Istennek is, hogy nem érdemes, nem hallgatnak meg, nem lesz eredménye, akkor kibúvót keresünk. Nem azon kell töprengjek, hogy lesz-e hatása, érdemes vagy sem, hanem Isten gyermekeként, Krisztus követőjeként a Lélek indítására hirdetni kell az én Megváltómat, alkalmas és alkalmatlan időben.

2014. december 18. – csütörtök

A zsoltárok könyve 127,2: Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget.

Két felszólítást intézek önmagamhoz. Az első az, hogy az igéből, ebből, és bármely más igéből ne azt értsem, amit magamtól gondolnék, vagy amit előre már eldöntöttem, hanem engedjem,

hogy az ige formálja gondolataimat. A második felszólítás pedig az, hogy engedjem, hogy az ige formálja akaratomat is, és az elméletből gyakorlat legyen.

Azért van szükségem erre a két felszólításra, mert azt látom, hogy sokszor hallottam és olvastam az ígét, de azt értettem, hogy nem a szorgalmas ember jut sokra, hanem az, akit megsegít Isten. Márpedig nem ezt mondja ez a zsoltár, akkor sem, ha tetszene nekem a magam értelmezése. Hanem az van a mai igében, hogy hiába fáradozik valaki Isten nélkül, mert elérhet ugyan sok mindent, még gazdag is lehet, de a fáradság kenyerét eszi, ez pedig nem elégíti meg őt. Számptalan példát ismerünk erre. Lehet sokra vinni, de nem elégíti meg az ember lelkét. Ha viszont Istenre bízom magamat, lehet, hogy még néha kevésnek gondolom mindazt, amit kirendel az ÚR, aminek megszerzéséhez erőt és lehetőséget ad nekem, de az megelégit, hadd mondjuk ki így: boldoggá tesz.

És igen, szükségem van, talán sokunknak van arra szükségünk, hogy az elméletet a mindennapokban alkalmazzuk. Ne csak szépen beszéljünk arról, hogy sok gazdagság mellett is kiéghetnek az emberek, de aki Istennel jár, annak megvan az, ami szükséges, hanem ezek a szavak határozzák meg további céljainkat, törekvéseinket, életvitelüket. Mert sajnós, tudjuk az elméletet, ugyanakkor semmiről nem akarunk lemaradni, ami a világban van, néha még azok eléréséhez a módszerekből is átveszünk valamennyit. Magasztaljuk Istent azért, mert tudjuk, hogy Hozzá tartozunk, Ő nekünk gondviselőnk és szeret minket. Kérjük Őt, ma is, rajtunk is teljesítse be az ige üzenetét, álmunkban is, ébrenlétünkben is áldását árassza életünkre.

2014. december 19. – péntek

Jeremiás próféta könyve 31,34: Megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.

Sok szinten és minden időben igaz és igaz volt az, hogy az embert jobban érdekli a felszín, a külső, a látszat, mint a valóság. Hirtelen vendég érkezésekor a mosatlant gyorsan a kamrába pakoljuk, nehogy azt gondolják, hogy nálunk mosatlan edények vannak néha. Ettől a legegyszerűbb példától haladjunk mélyebbre. Akinek valamilyen fájdalma van, sokszor megelégszik egy fájdalomcsillapítóval, s abba is belemenne, hogy állandóan egy-két pirulával enyhítse fájdalmát, ahelyett, hogy a gyógyulást keresné, a fájdalom okát szüntetné meg. Ha tömegek tüntetnek az utcán, mert már nem tudnak megélni abból, amit munkájukért, vagy nyugdíjként kapnak, sokszor a vezetők egyetlen célja a tüntetések megszüntetése, ezért hajlamosak arra, hogy apró pénzzel megtoldják a juttatásokat, s nem keresik azokat a megoldásokat, melyek által nagyobb lenne az alap, amivel rendelkezhetnének, amiből tartósan lehetne többet adni.

Isten igazságos Isten. Figyelmezteti azokat, akik bűnt követnek el, s ha nem hallgatnak a szóra, bekövetkezik a büntetés, szenvedés, nyomorúság. Amikor ez megtörténik, az emberek többsége azon gondolkodik, hogyan lehetne kijutni a bajból, hogyan lehetne kiengesztelni Istent. Mennyei Atyánk két üzenetet közvetít a mai igével. Az első az, hogy nem mi találjuk meg a megoldást, hanem Ő cselekszik. Nem ígéreteink miatt, melyeket sokszor elfelejtünk, hanem Önmagáért, kegyelemből cselekszik. A másik üzenet pedig az, hogy nem felszínes megoldást kell találni, Ő nem fájdalomcsillapítót, pillanatnyi enyhülést akar, hanem a baj eredetét keresi meg, annak okát szünteti meg. Megbocsátja bűneinket, elfelejti vétkeinket, nincs többé, amit megbüntetni, nincs adósság, amit meg kellene fizetni. Ha a fájdalmat kiváltó fertőzést megszüntettük, lehet, hogy legyengülve, de a gyógyulás útján indulunk el. Isten elengedte bűneiket, induljunk hát a megszentelődés útján egyre közelebb Hozzá.

2014. december 20. – szombat

Máté evangéliuma 8,26: Ekkor felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és minden elcsendesült.

Isten teremtette az embert, s neki fontos az egész ember, testünk és lelkünk egyaránt. Jézus meggyógyította a betegeket, és megbocsátotta a bűnöket. Isten kihozta népét a fogságból, ugyanakkor békességet, örömet, vigaszt ígért az övéinek. A mindennapi kenyerünket Tőle kérjük, kegyelemért ugyancsak Hozzá jövünk. A kettő mégsincs egy szinten, a lelkiek fontosabbak a földieknél. Azt tanította Mesterünk, hogy keressük először Isten országát, az Ő igazságát, s a testi szükségletekről is gondot visel mennyei Atyánk. Amikor Jézus tanítványaival a tengeren van, azok pedig megrémülnek, megdorgálja őket kicsinyhitőségük miatt, a lelki világukat szeretné rendbe hozni, azzal foglalkozik. Az már szinte másodlagos, hogy közbe a tengerre és a szelekre is ráparancsol. Tudom, hogy sántít a hasonlat, egy kis szemléltetésnek mégis talán alkalmas: amikor a kisgyermek sír a sötét szobában, mert fél, bejön a szülő, ölébe veszi, vigasztalja, s közben felkapcsolja a villanyt is. A villany felkapcsolása nem egy nagy csoda, az természetes, köztudott, hogy a villanyégő megvilágítja a szobát, ehhez nem kell óriási erőfeszítés, csak egy kis mozdulat a kapcsolónál. Isten Fia számára az nem jelent terhet, hogy parancsoljon azoknak a természeti erőknek, elemeknek, melyeket maga teremtett, s nem a természeti jelenségre, vagy, ahogy mi nevezzük, a természeti csodára helyezi a hangsúlyt. Ma már nem az a csoda, hogy a villanyégő világít, hanem az a megnyugtató, hogy mellettünk van az, aki azt felkapcsolja, s mégsem az izzóra mutat, hogy íme, ezt ő irányítani tudja, hanem Önmagára, mert Ő itt van, jelenléte hozza a békességet, biztonságot, áldást. Saját életünk viharában is, a mindennapok sokféle tengereinek háborgása közepette is az a nagy üzenet, hogy itt van az ÚR! Ő cselekszik, parancsol, békességet, csendességet teremt.

2014. december 21. – IV. adventvasárnap

A jelenések könyve 1,4: Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, és aki volt, és aki eljövendő.

Jézus Krisztusról szól az apostol, Ő az, aki volt, van és eljön. Mózesnek Isten így jelenti ki magát, hogy Ő a Vagyok, aki mindig van. Isten örök jelenét mi nehezen tudnánk megérteni, ezért a mi gondolkodásunkhoz igazítva mondja, hogy az örök Vagyok a múlandó ember számára úgy fogható fel, mint Aki volt a múltban, itt van most és velünk lesz az örökkévalóságban is. Talán jobban értjük egy kevéssel Isten örökkévalóságát, ha elgondolkozunk az emberek múlandó voltán. Emlékezünk azokra, akik századokkal ez előtt, de lehet, hogy csak évekkel, évtizedekkel korábban éltek, és tettek valami rendkívülit. Tudjuk, hogy életüknek és munkájuknak következményei vannak, de ők már nincsenek itt, nem látják tetteiknek gyümölcseit, nem örvendeznek velünk együtt. Ugyanígy a jelenben is lehetnek körülöttük rendkívüli emberek, hálát adunk Istennek, hogy megismerhettük őket, de minden pillanata az együtt töltött időnek, öröme hamar múlttá válik, a jelent sem megállítani, sem változatlaná tenni nem tudjuk. A jövőre nézve ígéreteink vannak, jó reménységgel fogadjuk el mindazt, amit Istenünk mond arról, amit nekünk Fiáért készített, de egyelőre szívünkben csupán elkezdődött az örök élet öröme, várnunk kell még annak kiteljesedéséig. Jézus Krisztus tehát mindezzel az emberi időhöz kötöttséggel szemben, vagy ha úgy tetszik fölötte,

örökkévaló, az Ő örökkévalóságát pedig Isten gyermeke a mindenkor jelenvalóságában éli meg. Egyszerűbben, nekünk azt jelenti a mai ige, hogy Jézus Krisztus most is itt van, kegyelmét és békességét ajándékozza nekünk, s mint Hozzá tartozó keresztyének, tudjuk, mindig számíthatunk Rá, halálunk napjáig mindig velünk lesz. Utána pedig mindig Vele leszünk. Advent utolsó vasárnapján ismét így imádkozunk: Jövel, URam, Jézus!

2014. december 22. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 13,11-12: Ezenfelül tudjátok, hogy az idő sürget: ideje már az álomból felébrednetek, mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk. Az éjszaka múlik, a nappal pedig már közel van.

Látszólag egy üzenetet jár körbe ez az igevers, több mondatrész az egy üzenetet próbálja megerősíteni, s ez az üzenet az adventi ismert felszólítás: vigyázzatok, közel az ÚR! Ezen fő üzenet megszívlelése mellett, vagy után azonban érdemes figyelmesen újra elolvasni ezt a három sort, azt, hogy hogyan juttat el a nagy üzenethez az ige szinte minden szava. Isten Lelke áldja meg elmékedésünket, segítsen megérteni az igéből kinek-kinek azt, ami által az ÚR leginkább világossá teheti számunkra akaratát, áldását.

Többek között azt mondja ez a mai ige, hogy Isten gyermekei ismerik, tudják az időről, világosságról, Krisztus eljövételéről szóló üzenet, mégis hitüket erősíti, amikor erre ismételten emlékeznek. Érdemes arra is figyelni, hogy mi minden sürget, siettet ebben a világban, s mi az, amit Isten tart fontosnak, mi az, ami valóban nem tűr halasztást. Gondolkodjunk azon, mi is a lelki álom, s hogyan lehet ebből felébredni, hogyan ébresztgeti a lelki alvókat Isten. Valljuk-e mindnyájan, hogy hívők vagyunk, mert a kegyelem tudatos elfogadása által azokká lettünk? Hogyan lehet az üdvösség távolabb vagy közelebb? Időben kell ezt elgondolni, vagy hitben való közeledésről, erősödésről van szó? A nappal közel van, a hajnalhasadás Krisztus eljövételét jelenti, ezt ünnepeljük karácsonykor, de bizonyára ennél többre is gondolunk, amikor az éjszakának, s mindannak, amit a sötétség jelent az elmúlására gondolunk. Szólj, URam.

2014. december 23. – kedd

Sámuel első könyve 7,3: Ragaszkodjatok szívből az Úrhoz, egyedül neki szolgáljatok.

Arról ír az előző versekben az ige, hogy Izráel népe húsz évig sóhajtozott az ÚR után. Két évtizeden keresztül Isten népe nem tapasztalta Isten jelenlétét, de annál inkább a filiszteusok igáját. Közben idegen bálványokat is imádott a nép. Azért furcsa ez a helyzet, mert ez Isten választott népe, akiknek az ÚR kijelentette magát, az Ő akaratát. Nem kevésbé furcsa sokszor a mai emberek élete, sokban hasonlít a bibliai helyzethez. Ma is sokan sóhajtoznak, szeretnék Isten áldásait megtapasztalni, tudják, hogy valami hiányzik az életükből, megannyi terhet nem tudnak letenni, sok feszültség, harc emészti erejüket. De ugyanezek az emberek nem tudnak lemondani bűneikről, gonosz szokásaikról, nem csak Istent keresik, hanem szinte válogatás nélkül bármely módszert elfogadják, ha attól céljaik elérését remélik.

Amit Isten az Ő népének a próféta által üzen, az nem új és nem ismeretlen számukra, azon kellene csodálkoznunk, hogy ez eddig nem jutott eszükbe. Mint valaki vagy valami elaltatta volna, elkábította volna Isten népét, telnek a hónapok, az évek, már az évtizedek is, mindenki látja, hogy nem jó az, ahogyan élnek, de mégsem keresik Istent. Mondani sem kell, mennyire

így van ez ma is, hogy egyetlen példát említsünk, mindenki egyetért azzal, hogy túl nagy a rohanás, és nagyon sok értelmetlen dolog miatt rohanunk fölöslegesen, mégsem akar senki megállni, lemondani ezekről az értelmetlenségekről.

Amikor Isten igéje jól ismert üzenetet fogalmaz meg, akkor sem hibavaló azt hallani. Ha engedelmes lélekkel halljuk, és ha Isten Lelke munkálkodik bennünk, eljön az idő, amikor az ismert ige időszerű üzenetté lesz, követendő felszólítássá, életet megváltoztató, megújító áldássá. Ki ne tudná, hogy mit ünnepelünk karácsonykor. Használja mégis Istenünk a régi, ismert üzenetet Lelke által arra, hogy sokan ne csak tudják, hanem hitben el is fogadják és meg is köszönik, hogy Jézus megszületett erre a világra, hiszen értünk született, nekünk szerzett megváltást és örök életet. Tegye az ÚR minden igéjét élővé, hatóvá gyermekeinek életében.

2014. december 24. – szerda, karácsonyest

Lukács evangéliuma 2,9-11: Az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz.

Az angyalok karácsonykor a nyáját őrző pásztoroknak jelentek meg, őket ragyogta körül az ÚR dicsősége. Ezt a ragyogást egyedül az evangélium írja le, anélkül, hogy megpróbálná megmagyarázni, milyen is volt, miben is állt ez a megjelenése az ÚR dicsőségének. Festők nem voltak jelen, fényképezés nem létezett, de még költők sem lehettek szemtanúi ennek a csodának, hogy a szavak legmagasabb szintjén fogalmazhassák meg a nagyszerű eseményt. Úgy képzeljük, hogy ez a dicsőség nagy fényességet jelentett, de bizonyára annál többet. Ha lehet ilyet mondani, ennek a karácsonyi fényességnek volt valami többlete minden más fénytől eltérően, ez több volt, mint egyszerű világosság.

Ma mindenki arra törekszik, hogy sok legyen a fény. Évről évre egyre korábban díszítik ki a településeket, egyre több világítótestet használnak, egyre modernebb módszerekkel valósítják meg a fényözönt, egymással versengve igyekeznek nem csak a városok, falvak, hanem az emberek is a legkáprázatosabb világosságot, fényjátékot megvalósítani. Egyik-másik mellett egy pillanatra megállunk, megcsodáljuk, esetleg elgondolkozunk azon, hogy milyen eszközökkel tudnak ma már ennyire érdekes és látványos dolgokat előállítani, de ezekben sok a fényerő, még sincs bennük Isten dicsősége.

Legtöbb helyen már december első napjaiban feldíszítik a tereket, épületeket, és január első hetéig biztosan nem bontják el a díszkivilágítást. A pásztoroknak megjelenő ragyogás alig pár percig tarthatott. Az előbbit csodáljuk, fényképezzük, megosztjuk. Isten dicsősége megváltoztatja az életet. Dicsőséges Krisztusunk, köszönjük, hogy emberré lettél, értünk megszülettél. Kérünk, légy jelen életünkben mindenkor, áldd meg ünnepünket, dicsőséged ragyogja be gyermekeid életét ezen a karácsonyon.

2014. december 25. – csütörtök, karácsony

János evangéliuma 1,14: Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

Jézus Krisztus emberként született erre a világra, s több, mint harminc évet élt a földön, mielőtt Atyjához távozott volna. Kinek látták Őt az emberek? Betlehemben a pásztorok egy csecsemőt láttak, az angyal szavaiból tudták, hogy Ő a Szabadító. A bölcsek királyhoz jöttek, akkor is, ha

ők is egy kisgyermeket találtak csupán. Heródes esetleges trónkövetelőt látott Jézusban. Keresztelő az Isten Bárányát. A názáretiek egy földijüket látták benne, akinek ismerték családját. A sokaság olyan prédikátort látott, aki úgy szól, mint akinek hatalma van, ezért is mondták, hogy Ő egy a próféták közül. A virágvasárnap sokaság azt a szabadítót szerette volna látni, aki a római uralom alól felszabadítja népét. Folytatni lehet a sort, de a kérdés az, hogy karácsony ünnepén mi kinek látjuk Jézus Krisztust? Isten Lelkének világosságára van szükségünk ahhoz, hogy többet, másként lássunk, mint ahogyan földi szemeinkkel erre képesek vagyunk. Az Ő Lelke juttathat el minket oda, hogy felismerjük Benne az Atya egyszülöttét, meglássuk az Ő dicsőségét. A Krisztus dicsősége akkor is meglátható, ha Ő ma már nem földi testben van jelen közöttünk. Ahol Isten gyermekei az Ő Nevében gyűlnek össze, ott Ő is jelen van, a hitben élők számára valóságosan. Az Igében Ő szólít meg, a szent jegyekben Krisztus adja nekünk az Ő áldozatának gyümölcsseit. Énekeinkkel Őt magasztaljuk, imáinkban Átala szólítjuk mennyei Atyánkat. S mikor mindezek megtörténnek a közösségben, akkor felragyog lelki szemeink előtt az Ő dicsősége, érezzük, átéljük azt a csodát, hogy Immánuel, mert velünk az Isten.

2014. december 26. – péntek, karácsony

Ézsaiás próféta könyve 55,1: Ti szomjazók mind, jöjjetek vízért, még ha nincs is pénzetek!

Fordítva történnek a dolgok. A reklámpia arra akar meggyőzni, s nem egészen sikertelen a próbálkozása, hogy vásároljuk meg azt, amire józan ésszel azt kellene mondjuk, hogy nincs rá szükségünk. Mégis, nagyon sokszor pénzt költünk fölöslegesen, olyasmiket vásárolunk nem kis összegekért, amit nem használunk, rövid idő múlva el is felejtjük, hogy megvettük.

A másik oldalon pedig az van, ami ingyenes, de nem értéktelen, hiszen Isten ingyen, kegyelemből adja nekünk minden ajándékát, kínálja azt a vizet, mely a Szentírásban az élet jelképe. Olyanok vagyunk, mint a szíriai hadvezér, Naámán, akit szolgálói kellett meggyőzzenek, hogy tegye azt a kis lépést, mely az életét mentette meg, azzal érvelve, hogy ha nagy áldozatot kellett volna hozzon a gyógyulásért, megtette volna, akkor tegye meg azt a keveset is, amit Isten prófétája mondott neki.

Ha szabad a fordított történések gondolatánál maradni, azt mondanám, ma sok ember életében karácsony egy nagy ünnep a kis Jézusról, de valódi öröm annak szívében lesz, aki nem látványosan, költséges kellékekkel ünnepli a kicsi gyermeket, hanem aki kevés külsőséggel, de elfogadja a nagy Isten egyszülött Fiát, Aki hatalmas Király, örökkévaló Isten.

2014. december 27. – szombat

Máté evangéliuma 2,13: Miután elmentek, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.

Nem volt egyszerű József élete, említsük meg röviden, mit tudunk róla. Eljegyzi Máriát, s bizonyára elképzei közös jövőjüket. Kiderül, jegyese gyermeket vár, s a közös jövő, minden részletével, álmával, remélt beteljesülésével egy pillanat alatt a szemétkosárba kerül. Hatalmas csalódása közepette is békés megoldást keres, titokban elbocsátaná jegyesét. Aztán éjjel angyal szólítja meg, s beszél neki arról, hogy ő is Isten tervének részese, de az ÚR tervének főszereplője a gyermek, akit Mária fog világra hozni. Ismét együtt van József Máriával, egy

nehéz utat tesznek meg, majd megszületik Jézus. Még azon éjszaka pásztorok látogatják meg az újszülöttet, akik angyali üzenetről számolnak be. Kevés idő múlva furcsa idegenek keresik fel őket, akik nagyon értékes ajándékokat hoznak az újszülöttnak. Mindezt aligha van ideje végig gondolni Józsefnek, mert újból üzenetet kap, mennie kell Máriával és Jézussal idegen országba. Mindennek a tizedrésze is elég lenne ahhoz, hogy sokan közülünk kérdések özönét fogalmazzuk meg, órákat, de inkább heteket tudnánk vitatkozni azon, hogy mi lehetséges és mi nem, mi a jó lépés, és mi nem. József az a bibliai személy, akinek egyetlen szavát sem jegyezte le a Szentírás. Mária annyit kérdez az üzenetet hozó angyaltól, hogy hogyan lehetséges neki gyermeket szülni, hiszen ő még érintetlen, József nem kérdez, nem ellenkezik, nem akar magyarázatot. József tetteivel válaszol, élete az engedelmes élet. Most épp azt kéri az angyal szava által Isten, hogy elköltözzön, idegen országba, számára ismeretlen ideig, akkor ezt teszi. Nekem mit üzent Isten karácsonykor?

2014. december 28. – vasárnap

A prédikátor könyve 4,17: Megfontoltan járj, amikor Isten házába mégy! Többet ér, ha hallgatva járulsz oda.

Erről az ígéről mindig eszembe jut a dán filozófus magyarázata: ha Isten házába méysz, ott megtudod, hogy Isten tudja rólad, hogy te tudsz róla. Ez nem üres szójáték, s nem is olyan bonyolult megérteni. A templomban kiderül, megérti a mindenkori ember, hogy Isten is tudja azt, hogy ő most templomban van, s ott hallja az ígét, így nem mondhatja többé azt, hogy nem tudtam, nem ismertem Isten akaratát. Érdemes ezt a gondolatot is megfontolni, és érdemes az ígét még tovább gondolni. Hogyan szoktunk Isten elé járulni? Többször láttam embereket, akik filmet néztek a tévében, interneten csevegtek másokkal, majd utolsó pillanatban ezeket megszakítva bemennek a templomba. Az idősebb emberek arról mesélnek, hogy gyermekkorukban a szombati déli harangszó azt jelentette, hogy mindenki elindult a mezőről haza, mert délután már a vasárnapra készültek, bizonyára nem csak külsőségekben. Az ige ezeken túl első sorban arról szól, hogy ne ígérgessünk felelőtlenül Isten előtt, inkább maradjunk csendben. Ne én beszéljek első sorban, noha ideje van a bűnvallásnak is, ideje van a kérésnek is. De ideje van a hallgatásnak, a figyelésnek, az üzenet befogadásának, ideje kell legyen a sok földi céloom és kérésem átgondolásának, ideje legyen sok célról való lemondásnak, ha az nem Istentől való cél. Ne ígérgess Istennek, ne magyarázkodj azért, amiért az eddigi ígéreteid nem tartottad be, többet ér, ha hallgatva járulsz oda. Járulj megfontoltan Istened elé!

2014. december 29. – hétfő

A zsoltárok könyve 62,11: Ha gyarapszik is vagyontok, ne bizakodjatok el!

Ilyenkor, év végén legtöbben, ha csak néhány gondolat erejéig is, de számadást készítenek a múltó esztendőről. Jó lenne, ha ez mindenkit hálaadásra indítana, de sajnos, a kórszellem megtanított arra, hogy ne azt lássuk és köszönjük meg, amit adott mennyei Atyánk, s amire Ő segített, hanem sokkal inkább amiatt bosszankodnak sokan, amit nem sikerült elérni. Karácsonykor alkalmam volt egy 85 éves asszonnyal beszélgetni, aki elmesélte a negyvenes évek karácsonyait. Nagy becsben állott akkoriban az alma, a dió, az ajándékok netovábbját jelentette egy kockacukor. Mit mondjunk még arról, hogy 6-8 gyermekes családok laktak két kis szobában, villanyáramról csak hallottak, de álmodni nem mertek róla. Azt kérdeztem ettől

az idős asszonytól, hogy ők az akkori körülmények között boldogtalanabbak voltak, mint a mai gyermekek? Gondolkodás nélkül, azonnal válaszolt: nem, egyáltalán. Ma nagyszüleinkhez képest rettenetesen gazdagok vagyunk, akkor is, ha legtöbben elégedetlenek, s emiatt boldogtalanok is. S nem csak gazdagabbak vagyunk, hanem magabiztosabbak is, sőt, már-már elbizakodottak. Úgy kezdjük el két nap múlva az új esztendő, hogy van élelmünk, ruházatunk, legtöbb ember nem azért aggódik, hogy lesz-e elégséges az új évben, hanem azért, hogy még többet tud-e szerezni, sikerül-e túlszárnyalni vetélytársait az anyagi javak értékében, minőségében. Visszatekintünk a lassan elmúló évre, Isten segítségével munkálkodtunk, s lehet, hogy gyarapodtunk is, ha őszintén mérlegeljük eredményeinket. Mindez indítson hálaadásra, s arra, hogy kérjünk az Úrtól bölcsességet a javainkkal is az Ő akarata szerint élni, gazdálkodni.

2014. december 30. – kedd

A bírák könyve 10,15: Izráel fiai ekkor azt mondták az Úrnak: Vétkeztünk. Tégy velünk bármit, ahogy jónak látod, csak ments most meg bennünket!

Izráel népének ezen könyörgése a kisgyermeket juttatja eszünkbe, csak sajnos, itt nem egy játékról, avagy egy gyermeki kívánságról van szó, hanem egy népnek a sorsáról. A gyermekek szoktak így könyörögni, és így ígéretet, hogy bármit megteszek holnapról, csak most az egyszer adják meg a szülők azt, amire vágyom, amit nagyon szeretnék. Az előző versekben arról olvashatunk, hogy a nép idegen isteneket imádott, de amikor bajba kerültek, ellenség szorongatta őket, akkor az egy, igaz Istenhez fordultak szabadításért. Az ÚR azt válaszolta kiáltásukra, hogy menjenek azokhoz segítségért, akiket eddig istenítettek, hiszen ők a bálványokat választották, akkor most azoktól kérjenek szabadítást. Igencsak elgondolkoztató mondat ez, amikor Isten azzal küldi el magától az Ő népét, hogy ők voltak azok, akik úgy döntöttek, hogy Baálnak és más isteneknek szolgálnak. Nagyon sokan kellene átgondolják azt, amikor az igaz Istentől elfordulva maguk döntenek arról, hogy hogyan éljenek, kit kövessenek, kire hallgassanak. Ekkor hangzik el az ismételt könyörgés, a mai igében, hogy most az egyszer ments ki minket az ellenség kezéből, utána pedig tégy bármit, ahogy jónak látod. Igen fontos ebben a mondatban az, hogy milyen hangsúllyal mondta ki a nép ezt a kérést, és hogyan mondja ki a mai ember. Mert lehet úgy mondani, hogy most ments ki, mert ez a legrosszabb, hiszen ide veszünk mindnyájan, utána tehetsz, amit csak akarsz, kibírjuk valahogy a büntetést, amivel tartozunk. Vagy úgy is érthetem, hogy tehetsz utána, amit gondolsz, nekem már mindegy. És akként is lehet mondani ezt a kérést, hogy most már Hozzád akarunk tartozni, adj most szabadulást, és utána is Te vezess, ha javunkra lesz a dorgálás, majd azt fogadjuk örömmel, tégy, amint jónak látod. Ma is elmondják sokan, a közelgő új évben is Isten az egyetlen hatalom, az lesz, amit Ő akar, legyen meg az Ő akarata. De fontos, hogy milyen hangsúllyal mondjuk, hogy legyen a Ő akarata. Adja meg nekünk Isten, hogy ne csak a Jézustól tanult imát mondjuk, hanem jézusi lelkülettel is tudjuk imádkozni: legyen meg a Te akaratod.

2014. december 31. – szerda

A zsidókhöz írt levél 13,20-21: A békesség Istene pedig, aki az örök szövetség vére által kihozta a halottak közül a mi Urunkat, Jézust, a juhok nagy pásztorát, tegyen készsége

titeket minden jóra, akaratának teljesítésére, és munkálja bennünk azt, ami kedves őelőtte Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Az év utolsó igéje egy egész évre elégséges üzenetet fogalmaz meg, de az sem kevésbé igaz, hogy röviden leírja mindazt, ami ebben az életben fontos. Nem lehet ezt az üzenetet néhány sorban magyarázni, ha a szilveszteri készülésben időt tudunk arra szánni, hogy csak az igére, az ige által pedig Istenre figyeljünk, akkor minden szórakozásnál fontosabb és nagyobb áldásban lehet részünk. Minden szó után fel lehet tenni a kérdéseket, kiről szól, mit üzen, kinek mondja, mit tudunk meg Istenről, magunkról, az Ő munkájáról értünk és az Ő munkájáról bennünk, majd általunk, hova vezet, mit változtat és még sok kérdést tehetünk fel, az ige ezekre válaszol, ezekben ad világosságot, útmutatást. Áldott legyen a mindenható Isten, ha az Ő igéje által minden nap megszólított ebben az évben. A testté lett Ige, Jézus Krisztus által vezessen a jövő esztendőben is, akarata szerint, embertársaink javára, hitünk erősödésére és legfőképpen az Ő szent Neve dicsőségére.